

List pasterski na I Niedzielę Adwentu 2020 r.

**Drodzy Duszpasterze,
Wielebne Siostry i Bracia zakonni,
Umilowani w Panu Diecezjanie!**

Dzisiejsza niedziela rozpoczyna Adwent. Niezależnie od naszych obaw o zdrowie i życie, od przeżywanych trudności i bardziej lub mniej udanych prób radzenia sobie z frustracją - mamy w tym okresie otworzyć serce dla Boga i obudzić pragnienie Jego bliskości.

1. Bóg w Jezusie Chrystusie wszedł w historię świata. A uczynił to w sposób całkowicie zaskakujący. Nie ukazał się jako król z potężną władzą, wprowadzający Boży ład (jak oczekiwały niektóre środowiska żydowskie), ale jako bezbronne Dziecię w zapomnianym, prowincjonalnym Betlejem. Przeżył ludzkie życie aż do końca, do śmierci, czyniąc ostatecznie swoje Ciało żertwą ofiarną złożoną na krzyżu za zbawienie świata. Przez przyjęcie niesprawiedliwej śmierci, otworzył nam drogę do nowego życia. To wielka tajemnica, a zarazem niewyobrażalna łaska. Ta wielka tajemnica wiary staje się bliska, a łaska staje się dostępna, bo Bóg nie tylko wszedł w historię świata, ale nieustannie wchodzi w historię każdego z nas. Można powiedzieć, że cały czas żyjemy w Adwencie, w ciągłym przychodzeniu Pana. Bo On jest Tym, *Który był, Który jest i Który przychodzi* - czytamy w Apokalipsie św. Jana (Ap 1,4).

2. Pochylmy się nad treścią dzisiejszych czytań. Pierwsze, z księgi proroka Izajasza (63,16b-17.19b;64,2b-7), to przede wszystkim przejmujące wołanie, aby Bóg rozdarł niebiosy i przyszedł na ratunek. Ludzie mają bowiem świadomość grzechu i poczucie bezradności. Izajasz używa bardzo obrazowego i dosadnego języka. Mówi – *oddaleś nas w moc naszej winy, wszystkie nasze czyny jak skrwawiona szmata*. Izajasz to prorok wygnania. Pobrmiewają tu wyraźne nawiązania do historii Narodu Wybranego, w której było i zburzenie świątyni

w Jerozolimie i niewola, jako szczególnie bolesne doświadczenia. Izajasz widzi w tym karę, ale też element pedagogii Boga. Pokazuje, że to oplakane położenie Izrael zawdzięcza sam sobie, jest to konsekwencja jego grzechu. Trzeba wszakże podkreślić, że nie jest to tekst pesymistyczny. Jest pełen nadziei. Izajasz zwraca się do Boga jako do Ojca, Który od swego ludu się nie odwraca, ale chce mu pomóc, chce go zbawić. Wcześniej, widząc, że człowiek układa swoje życie po swojemu – Bóg jakby skrył się w niebiosach, pozwolił człowiekowi przekonać się na własnej skórze, że popełnił błąd. Teraz człowiek sam o tym się przekonuje, jest mu źle, zaczyna tęsknić coraz mocniej, aż w końcu woła – *rozedrzyj niebiosy...*

3. Drugie czytanie, z 1 Listu św. Pawła Apostoła do Koryntian (1,3-9), przedstawia inną sytuację. Tu mamy do czynienia z chrześcijanami. Apostoł odwołuje się do licznych znaków łaski, jakie towarzyszyły jego działalności wśród mieszkańców Koryntu. Mieli oni okazję przekonać się o działaniu Chrystusa, o Jego mocy. Nie może to być tylko cennym doświadczeniem z przeszłości, ale zobowiązaniem do ciągłego trwania przy Chrystusie i do dzielenia się otrzymaną łaską, do świadectwa. Chrystus jest blisko. Bardzo ważne jest to, by chrześcijanin zaufał mocy Chrystusa, która w nim zagościła w momencie przyjęcia chrztu i odrzucił uczynki ciemności, żył przyzwoicie, wyzbywając się lęku o siebie, bo jego życie nie jest już jego własnością, ono należy do Chrystusa.

4. I w końcu dzisiejsza Ewangelia (Mk 13,33-37), w której Chrystus wzywa do czuwania. Życie toczy się swoim rytmem, ludzie są pochłonięci codziennymi sprawami, często za bardzo skupiają się na sobie, tracą właściwą perspektywę w patrzeniu na rzeczywistość. Zadowolają się rzeczami przyziemnymi, stają się przez to ociężali, nieskłonni do dbania o więź z Bogiem i o swoje zbawienie. Jezus mówi dzisiaj, że kiedyś niespodziewanie przyjdzie Pan i przeprowadzi końcowy egzamin, zważy i oceni każdego. Poniekąd ten egzamin trwa już dzisiaj. Trzeba czuwać, strzec się ospałości, lenistwa i gnuśności.

5. Kochani! Pozwólcie, że podzielę się też kilkoma uwagami praktycznymi na rozpoczynający się Adwent. Bardzo Was proszę, byście przeżywali trudny czas epidemii z Bogiem, ze światłem Jego słowa, z modlitwą i otwarciem na łaskę sakramentów świętych. Niepewność i obawy, jakie nam wszystkim towarzyszą, wołają o bliskość z Panem Bogiem, naszym Przyjacielem i Przewodnikiem na życiowej drodze. Wprawdzie nieco trudniej jest nam uczestniczyć w liturgii sprawowanej w kościele, dlatego została wydana dyspensa, aby w przypadku, gdy powstrzymają nas wprowadzone limity lub pojawią się niepokojące symptomy zdrowotne, czy też poważne obawy przed zarażeniem, można było pozostać w domu i w domowych warunkach świętować niedzielę. Proszę jednak nie korzystać z dyspensy zbyt łatwo, by nie odsunąć się

całkowicie od uczestnictwa w liturgii na długie miesiące. Nie byłoby to dobre dla naszego ducha. Jestem pewien, że przy roztropnej ostrożności, każdy znajdzie możliwość, aby przynajmniej co jakiś czas uczestniczyć we Mszy Świętej i poświęcić trochę czasu na adorację Najświętszego Sakramentu. Jest bardzo wiele spraw, które możemy i powinniśmy omawiać z Bogiem, jest też Jego zaproszenie, byśmy przychodzili do Niego po pociechę, gdy będziemy obciążeni i utrudzeni (por. Mt 11,28).

6. W tym świetle popatrzmy na sprawę rekolekcji adwentowych, które są bardzo ważnym elementem przygotowania do Świąt Bożego Narodzenia. W obecnej sytuacji bardzo trudno będzie przeprowadzić je w tradycyjnej formie. Decyzję niech ostatecznie podejmą Księża Proboszczowie, jednak można myśleć o rekolekcyjnych spotkaniach - tylko tam, gdzie wielkość kościoła pozwala na zgromadzenie się w bezpiecznych warunkach kilkudziesięciu wiernych, a wspólnota parafialna jest nieliczna. W większości parafii należy raczej zorganizować dni adwentowego skupienia, połączonego z wystawieniem Najświętszego Sakramentu i dyżurem spowiedniczym. Mogą to być dni od II Niedzieli Adwentu do Uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP (8 grudnia). W tych dniach będą dostępne na stronie internetowej naszej diecezji konferencje adwentowe (dla dzieci, młodzieży i dorosłych), których można będzie wysłuchać, by następnie wybrać się do kościoła celem odbycia spowiedzi, przyjęcia Komunii św. i poświęcenia jakiegoś czasu na modlitwę adoracyjną. Jeśli w parafii różne względy przemawiają za innym terminem skupienia, to oczywiście można go przesunąć, byleby zachować wszystkie istotne elementy. Zwracam się z gorącą prośbą zarówno do Duszpasterzy, jak i do Wiernych, o zrozumienie sytuacji i wzajemną życzliwość. Duszpasterzy proszę też o jasne określenie, kiedy wierni mogą odbyć spowiedź w dogodnym dla siebie czasie. Proszę też, aby - zgodnie z sugestią Prezydium Episkopatu Polski (z 26.11.2020) - nie rezygnować, ale zapraszać na Msze Święte Roratnie, nawet przez wszystkie dni Adwentu.

7. Pragnę na koniec podziękować wszystkim za spokojne i cierpliwe znoszenie codziennych niedogodności. Wytrwajmy w postawie ufności wobec Pana Boga i serdecznego otwarcia na siebie nawzajem. Z wielką wdzięczności myślę o Pracownikach służby zdrowia i modłę się o potrzebne łaski dla tych, którzy z nadludzkim poświęceniem codziennie ratują nasze zdrowie i życie. Modłę się i o modlitwę proszę wszystkich Diecezjan, za Chorych, zwłaszcza za tych, którzy ciężko przechodzą swoje zdrowotne problemy. Niech Dobry Bóg da im łaskę zdrowia i powrotu do czekających zadań. Wiele osób potrzebuje naszej pomocy. Wiele też osób na tę potrzebę odpowiada, często z wielką hojnością i poświęceniem. Dziękuję serdecznie

wszystkim, którzy mają chrześcijańską postawę i patrzą na ludzi biednych, chorych i starszych oczami Chrystusa. Zachęcam i proszę, byśmy wszyscy w okresie przedświątecznym szerzej otworzyli serca i dłonie, byśmy włączyli się też w akcje naszej Caritas diecezjalnej poprzez nabycie świecy „Wigilijnego Dzieła Pomocy Dzieciom”, czy też napełnienie „Torby od serca”, która następnie dotrze do potrzebujących.

Drogie Siostry i Drodzy Bracia! Wiemy, że nie wszystkim udało się pokonać chorobę. Tym, którzy opłakują swoich Bliskich składam wyrazy współczucia, a Zmarłym wypraszam dar wiecznego pokoju. Proszę przy tej okazji, abyśmy wszyscy pamiętali o bardzo ważnej sprawie zaopatrzenia w sakramenty święte naszych Chorych. Trzeba oczywiście zachować wszelkie środki ostrożności, ale jednocześnie stawiać tę sprawę jako priorytetową z punktu widzenia wiary. To jest podstawowy wymiar przeżywania Adwentu - czuwanie nad zbawieniem swoim i swoich bliskich. Z *Encyklopedii Staropolskiej* Zygmunta Glogera dowiadujemy się o pięknym adwentowym obrzędzie z przeszłości. Król, a po nim przedstawiciele wszystkich stanów królestwa, po odbytej spowiedzi zapalali kolejne świece i mówili: „Gotów jestem na przyjście Pana” (*Paratus sum ad Adventum Domini*). Obyśmy wszyscy mogli te słowa powtórzyć.

Z serca Wam błogosławię

/-/ Piotr Sawczuk
Biskup Drohiczyński

Kuria Diecezjalna
Kościelna 10
17-312 Drohiczyn

Drohiczyn, 27 listopada 2020 r.
L. 824/2020

Zarządzenie: Powyższy List Biskupa Drohiczyńskiego na I niedzielę adwentu należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach diecezji w niedzielę 29 listopada br.

/-/ Ks. dr Zbigniew Rostkowski
Wikariusz generalny